

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έβδομον κι' εικοσόν μετρούντες χρόνον
έδρευόμεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ένδεκα και χίλια κι' ενιά ώσα,
όλο για την Ανόρθωσι θά περνοδίν' ή γλώσσα.

Τών ὄρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' ευθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ὀ ν ο .
Για τὰ ξένα όμως μέρη—δέ κ α φ ρ ά γ κ α και ' σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Είς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσαλεπή
ὅτι πολοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
μέ τὴν ἀνάλογον τιμὴν· κί ὅπως ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θά πληρώσῃ δι' αὐτὰ τεχυδρομείων τέλη.

Δεκεμβρίου δεκάτῃ,
λέν πως ἔτρεξε κάτι,

Χίλια κι' έννενητα κι' ἑκατό,
κά' ο του Σκακινάκη δυνατό.

Βουλευφόροι Κρητικοί σὲ κουζίν' α Γαλλική.

ψ — Τί πυρρίχιος χορός
έντοπιος και βροντερός.
Με τῆς Κρήτης τοὺς προστάτας ὁ Δευτέρης μας χορεύει
και κουκιά μῆς μαγειρεύει.

Μάρς και Στόλοι και Στρατοί
κί ὁ χορός καλά κρατεί.

Κί' ή φίλη μας Γαλλία, μὰ δευτέρα μητέρα
κί ὄντως φιλελευθέρα,
όπου τὴν προκοπή μας και τὸ κελὸ μας θέλει,
ἐκείν' ή Μανταφόρα
πρώτη προβαίνει τώρα,
και κάνει τὴν σημαία τὴν γαλκινὴ κουρέλι.

Ένας Θεσεύς τὸ πάλαι δίσωσος παρθένους
ἀπὸ τοὺς Μινωταύρους τοὺς μυθολογούμενους.
Ἐπέρασαν αἰῶνες και χρόνοι περισσοί,
ἔπασαν κάτω κάστρα τῶσαν κατακτητῶν,
μὰ ποῖος Θεσεύς και τώρα θά σώσῃ τὸ νησί
ἀπὸ τὴν βουλυσίαν μεγάλων προστατῶν;

Μέλπει θριαμβοὺς ἀληθεῖς, νέου Κορνάρου Μούσα
και κάμπος Ἐρωτόκριτος λείπ' στην Ἀρετοῦσα:
Τάμαθες, Ἀρετοῦσα μου, τὰ θλιδερὰ μαντάτα;
' στην Κρήτη ξαναπλάκωσάν τῶν προστατῶν φουσατά,
και τὴν ἀγαπῆμένη τους, ποὺ τὴν παρχαγαποῦν,
ἀλύπητα μὲ κοντακιάς τὴν ὄθλα τὴν κυτοῦν.

Προχωρεῖτε, προχωρεῖτε,
φίλοι παλαιμάχου γένους,
και τοὺς προστατευομένους
κατακέφαλα βαρεῖτε.

Καταστράπτουν και βροντοῦν
φίλοι μας ἀδελφικοί,
και μῆς σπρώχνουν μῆς σκουνοῦν
ποὺς και λαὸς ἐδῶ κί ἔκει.

Νὰ κί ἄγῶνες ἱεροί,
ποῦ τοὺς ἔχλακαν καιροί,
νὰ κί ἤρωτικαί θυσίαι,
ἄθλοι κί ἀίματοχυσίαι.

Ἄρα σ' τῆς παλληκαριάζ,
ὄρα σ' τῆς ἐλευθεριας
και σ' τοὺς πόθους τοὺς μεγάλους.

Σακρενὸν και σακριετὸν
πίστετε γονατιστοί
μ' ἄρ' σ' τοὺς φίλους Ἀγγλογάλλους.

Νὰ και τοῦτα, νὰ κί ἐκεῖν...
χι χ' χ' και χα χ' χ' γα,
και σὰς λέμε μοναχὰ
νὰ μὴν πῆτε σ' τὴν Ἀθήνα.

Ἄπ' αὐτὸ τὸ μακρονεῖ
μὴ κινέας τὸ κουνήσῃ,

ἄλλοις δλους ἐν μαχαίρᾳ
σᾶς περνούμε πέρα πέρα.

Μὴ τὰ στήνη σὰς κτυπάτε,
καὶ σᾶς λέμε νέτα σκέτα
'στὴν Ἀθήνα νὰ μὴν πᾶτε,
πρὶν γὰρ σᾶς ἐπαναστάται,
νὰ δουλέψῃ μπαγιονέτα.

Πλάκωσαν μεγάλας μπόραις,
καὶ γὰρ πόθους τέτοιας ὤραις
μὴ κανένας σὰς μιλῇ.

Ὅπως εἶσαι, Κρήτη, μέινε,
γὰρ τὰ μούτρα σου δὲν εἶναι
τῆς Ἀθήνας ἢ Βουλῆς.

Μὴν ξαναφροντῶνε, βράκκ,
καὶ μὴν κἀνὲρ παστατράκκ
μέσ' στὸ τόσο ντασιτοῦρι,
πρὶν Φραντζέζικαις σπαθαίς,
πρὶν Ἑγγλέζικαις γροθιαίς
σοῦ χαλασοῦνε τὴ μούρη.

Κάτσε κάτω, πολεμάρακκ, πόθους μὴ τρανολαγῆ,
πρὶν ἀπὸ θυμῷ φρενάσου
κηθεμόνες προσφιλεῖς,
καὶ 'στὰ σπλάγγα σου κουριάσου
κκμμά μέρρα μὰ γὰρ πάντα,
διχως νὰ γνωρίζῃς γιάντα.

Κάτσε κάτω, κκομοίρα,
πρὶν τῶν προσκατῶν ἡ σπέτρα
τῆς παλληκαριάς τῆς πρώτης σοῦ ρημάξῃ κάθε φύτρο
καὶ μὴ' ἔνα πορτοκάλι δὲν σ' ἀφήσῃ, μήτε κίτρο.

Τοὺς Φραντζέζους, πατριώτη,
ὁ καθεὶς δὲ τραγοῦδῆ,
ὅπου μ' ἔπλεαν πῶτοι πῶτοι
μέσ' στῆς Σπέτσαις τοῦ Γουδῆ.

Ἐξορμῶν ἐκεὶ μὲ κτύπους
καὶ μ' ἄλλην ἀνδρῶν ἀλλκίμων,
καὶ τῶν διεθνῶν νομίμων
κουρελάζουνε τοὺς τύπους.

Ὅποιοι μέγας ἄθλος... ἀκούω κἀτι κρότους
φρικώδεις, ἀπαισίους,
καὶ τοὺς πληρεξουσίου
τοὺς πᾶν ἀπὸ τῆς Σπέτσαις μέσ' στὸ θαρκακωτὸ τους.

Φωνάζει κόσμος κεχηνῶς:
ἀνήκουστον ἀνόμημα!
καταπατοῦνται προφανῶς
τὰ διεθνῆ τὰ νόμιμα.

Νομίμων καταπάτησις, φωνάζου τοῦτοι καὶ ἄλλοι,
καὶ ἐγὼ ποῦ ξέρω τι θὰ ποῦν, κἀσίγητο κεφάλι,
τὰ διεθνῆ τὰ νόμιμα, λιγόνομαι 'στὰ γέλοια,
δταν ἀκούω νὰ μοῦ λέν πῶς γίνονται κουρέλια.

Τὰ νόμιμα τὰ διεθνῆ σημαίνουν, παπαγάλο,
πῶς πάντοτε καὶ σήμερὰ τὸ ψεῖρὶ τὸ μεγάλο
πρέπει νὰ τρώῃ τὸ μικρὸ, καὶ εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον
τὸ νόμιμον ὑποθήλοι τὴν δύναμον καὶ μόνον.

Τὸ νόμιμον τὸ διεθνῆς καὶ ἡ διεθνῆς συνθήκη
τάδε μας λέγει καθαρά:
βρε Περικλέτο φουκαρέ:
τὸ δικαίον ζεῖποτε 'στους ἰσχυροὺς ἀνίχη.

Ἔχεις γρόσα;
ἔχεις γλώσσα.
Ἔχεις ζίφος καὶ τουφεκί;
τότε μόνον βασιλεύεις,
τότε καὶ δικαίως κλέβεις,
φιλελευθερὸς ζευξέκη.

Τότε κάθε σου κλοπῆ καὶ ρεμούλα σου καὶ ἄμακα
μερικῶς καὶ διεθνῶς εἶναι κακίος, βρε βλάκκ.
Κι ἄλλοτε θαρρῶ πῶς σοῦπα περὶ διεθνῶν νομίμων...
ἔτσι κρίνου περὶ τούτων τὰ κεφάλια τῶν φρονιμῶν.

Ἔτσι κρίνε τῶν ἐθνῶν ἕνα καὶ ἄλλο μαριφέστο,
ἄλλως εἶσαι πῶτος βλάξ,
καὶ 'ὄν τὸ δικιο σου ζητῆς, πρῆχωντας σὲ πᾶν ἄρεστο
μὲ κλωτσιακὶ καὶ πῶξ καὶ λαξ.

Νόμιμος ὁ δυνατὸς καὶ ἂν σοῦ κλέβῃ τὸ ψεῖρι,
εἰδικῶς καὶ διεθνῶς ὁ μικρὸς παρανομεῖ.
Τούτος ὁ κανάγιας πάντα 'στὴν κοιλιάδα τοῦ κλαυθμῶνος
κάθε νόμου καὶ νομίμου παραβάτης εἶναι μόνος.

Καὶ λοιπὸν τοὺς Βουλευτὰς οἱ καλοὶ μας φίλοι Ἰάλλοι
τοὺς ἐπῆραν, ἀδελφέ, καὶ τοὺς πῆραν 'στὸν Σαρῶν,
καὶ τοὺς ἔκαναν αὐτοῦ περιποῖσις μεγάλην,
καὶ τοὺς ἐβγαλαν φαγάκ καὶ τὴν Ἐνωσιν γαρή.

Τὸν Πολογεωῶρη πιάσανε, μὰ καὶ τὸν Πολυῶρη,
πιάνου ἰσχυροὺς, πιάνου παχεῖς, γὰρ νὰ τοὺς ἐγάλουν ζύγκι.
Κι ἐκεῖνοι τρῶνε φουὰ γαρᾶ, πίνουν Βορῶν κρασί,
καὶ γὰρ τὴν καλοπέρασι τοὺς λένε: μιλλ μεροῖ.

Ἀκόμη μέσα τοὺς κρατοῦν, ὁ δὲ Μαρκαντωνάκης,
ποῦ τὸ σπιρτόζο πνεῦμα τοῦ θαυμάσιου συγχάκκ,
εἶπε 'στὸν ἀρεμάνιο τοῦ κράτους Κυβερνήτη:
παρακαλῶ, Προθυπουργέ, στείλει καὶ ἐμὲ 'στὴν Κρήτη,
νὰ γίνω πληρεξούσιος, καὶ νὰ μὲ πᾶν Φραντζέζοι
μέσα 'στὸν Ναύαρχο Σαρῶν νὰ στρώσωμε τραπίξι.

Γιάντα νὰ κάθωμ' ἐπαδὰ νὰ τρώω 'στὴν Ἀθήνα;
δὲν θέλω βωθῶν καὶ ἄρνι,
θέλω τὸν Ναύαρχο Σαρῶν,
θέλω πατέ ντὲ φοξ γαρᾶ καὶ Ἰαλλικὴν κούζινα.

Τέτοια 'στὸν Κυβερνήτη καὶ ὁ Κλεάργος φωνάζει
καὶ ὁ καπατᾶν Λευτέρης τοὺς φίλους του συναῖζει,
καὶ τὰ καὶ τὰ τοὺς λέει, καὶ κλαίοντες ἐκεῖνοι
δέονται τοῦ Κλεάργου 'στὴ Λέσχη τῶν νὰ μείνῃ.

Βλέπεις πῶς ἡ φίλια
ἀκόμη δὲν ἐχάθη
'στὸν κόσμο γὰρ κακὸ μας.

Γιὰ τοῦτο καὶ ἡ Γαλλία
μέσ' στ' ἄλλα τῆς τὰ πάθη
ἔχει καὶ τὸ δικὸ μας.

**Ἔμνους ψάλλωμεν μεγάλους
σὲ Προστάτας Ἀγγλογάλλους.**

Φ. - Καίρε σύ, φιλελευθέρα,
χαίρε, μάνα μας δευτέρη,